

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. С., 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20242200500137 по описа за 2024 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Депозирана е въззивна жалба от юриск.С. пълномощник на ГДПБЗН – МВР, гр.С., ул. „ П.“, № против решение № 118/20.02.2024г. по гр.д. № 2490/2023г. на Районен съд – С., с което по предявените искове с правно основание чл. 229, ал. 1, т. 9, вр. чл. 212, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл. 212, ал. 1, т. 3, вр. чл. 211, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 2006 г. /отм./ въззивникът е бил осъден да заплати на Д. Й. Ж. , ЕГН: *****, о т гр. К., ул. „Ж.Д.“ сумата от 7866.50 лв., представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно допълнителен отпуск, на които ищецът е имал право за общо 2242 часа положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 08.01.2005 г. до 30.06.2014 г., за които се прилага ограничението до 12 дни 11 /по 96 часа годишно/ или за 796 часа некомпенсирани часове извънреден труд, които подлежат на компенсация с допълнителен отпуск, равняващи се на 100 дни, ведно със

законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 21.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане. С обжалваното решение жалбоподателят е бил осъден да заплати деловодни разноси в размер на 1700.00лв. адвокатско възнаграждение.

Решението е обжалвано като неправилно и необосновано. Основните оплаквания на жалбоподателя са две. На първо място той излага съображения за неправилност на съдебния акт, тъй като същият се бил основавал на свидетелски показания, които били неясни и непоследователни относно това, по колко време са траели дежурствата давани от ищеца по време на изпълнение на трудовите му задължения. Посочва, се графиците за даваните наряди са били унищожени поради изтичане срока за съхранението им, но в никакъв случай даваните дежурства не били в обема и продължителността посочени от свидетеля. Ищецът не бил доказал по несъмнен начин, че е положил твърдения извънреден труд, поради което не му се следвало претендираното обезщетение. Положения от ищеца труд бил съобразен с действащите нормативни актове. Той нямал положен извънреден труд, който да не му е заплатен.

На второ място страната посочва, че в заключението си ВЛ, на стр.3 е коментирало друго лице – Таня Узунова, която не била страна по делото. Това водело до неправилно кредитиране на заключението на ВЛ от съда при постановяване на решението по делото.

Моли се обжалваното решение да бъде отменено и предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се деловодни разноси за двете инстанции. Страната е направила възражение за размера на претендираното адвокатско възнаграждение. Претендира деловодни разноси за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв.Н. П., пълномощник на Д. Й. Ж., ЕГН: *****, с който жалбата е оспорена като неоснователна. Посочено е, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, както и че същото кореспондира със събраните по делото доказателства. Страната посочва, че видът на смените давани от ищеца са били нормативно установени за периода. Със свидетелските показания били установени от една страна алгоритъма на даваните дежурства, а от друга страна минимума дежурства дадени от ищеца. Страната не се била стремяла да докаже техния максимален брой, а минимума, което я

задоволявало. Въззиваемият счита, че не е вярно твърдението изложено във въззивната жалба, че показанията на свидетеля са били „общи“ и „неконкретни“. С тях се установявало, че ищецът е давал поне 7-8 бр. дежурства на месец/ 23бр.дежурства на тримесечие (за периода от 01.01.2008г. до края на исковия период). Практиката на ВКС допускала със свидетелски показания да се установи продължителността на полагания труд при работа на смени/ да се установи сумарното изчисляване на работното време. Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се деловодни разноски за въззивна инстанция.

В с.з. въззивната страна не се представлява.

В с.з. въззиваемата страна редовно призована се представлява от адв.П., който заявява, че оспорва въззивната жалба като неоснователна и поддържа депозирания отговор по нея. Моли да се потвърди обжалваното решение. Претендира разноски.

Пред настоящата инстанция се събраха допълнителни доказателства. В с.з. ВЛ Р. Ч. поясни, че отразеното на стр.3 от експертното заключение при изписване на изречението е била допуснала техническа грешка като е оставила името на Таня Узунова, а не го е заменила с името на лицето, за което е изготвяна експертизата Д. Й. Ж.. ВЛ посочи, че за да даде отговор на този въпрос е взела предвид справката приложена н астр.121 от делото касаеща заплата и отработени дни на Д. Ж..

Установената и възприета от РС – С. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Пред съда са били предявени искове с правно основание чл. чл.229, ал. 1, т. 9, вр. чл.212, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 1997 г. /отм./ и чл.212, ал. 1, т. 3, вр. чл.211, ал. 5, т. 2, пр. второ от ЗМВР от 2006 г. /отм./ за осъждане на ответника/въззивник да заплати на ищеца/въззиваем сумата от 7866.50 лв., представляваща сбор от обезщетенията за неизползваните по 12 дни годишно

допълнителен отпуск, на които ищецът е имал право за общо 2242 часа положен извънреден труд над 50-те часа за тримесечията в периода от 08.01.2005 г. до 30.06.2014 г., за които се прилага ограничението до 12 дни /по 96 часа годишно/ или за 796 часа некомпенсирани часове извънреден труд, които подлежат на компенсация с допълнителен отпуск, равняващи се на 100 дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 21.06.2023 г. до окончателното и изплащане.

В тежест на ищеца е било да докаже наличието на служебно правоотношение през процесния период между страните, прекратяване на правоотношението и положен извънреден труд. За установяване на горните обстоятелства страната е можела да използва всякакви доказателствени средства.

Няма спор между страните, че между тях е съществувало служебно правоотношение за периода от 08.01.2005г. до 17.05.2021г., като ищецът е изпълнявал длъжността „пожарникар“ и същото вече е прекратено. Графиците на даваните дежурства в исковия период 08.01.2005г. – 30.06.2014г. са били унищожени поради изтичане срока им на съхранение, поради което за установяването на реда на даване на дежурства е бил изслушан свидетелят Т.В. – бивш колега на ищеца. Установяването на начина, по който са били давани дежурствата от ищеца и неговите колеги е допустимо да се установява със свидетелски показания, той като този факт е от интерес за решаването на спора, но липсват писмени данни. Свидетелят В. е придобил лични и непосредствени впечатления, за които свидетелства логично, последователно и свързано. В казаното от него липсва противоречие. От показанията му се установява, че за периода 2005г. – 2007г. са били давани най – малко 10 дежурства на месец / 30 на тримесечие. Работели са един ден и са почивали два дни. Самите дежурства били по 24ч. и 45 минути, тъй като е било необходимо да се отиде по – рано на работа (7.45ч.) за да се облече униформата, приемането и сдаването на смяна ставало до 8.30ч. дори в почивките за хранене ищецът бил на разположение на своя началник. От началото на 2008г. графикът на дежурствата бил сменен. Работели един ден и почивали три дни. Отново реалната продължителност на смяната превишавала 24ч. и била 24ч. и 45 мин. От 2008г. на тримесечие били давани минимум 23 дежурства, а понякога и 24броя. При тези данни ВЛ, в чиято компетентност и безпристрастност съдът не се съмнява е установило,

че за периода 08.01.2005г. – 30.06.2014г. ищецът е изработил извънредно 4139часа, от тях са му били изплатени 264часа и са останали некомпенсирани 1633часа. ВЛ е изчислило, че на компенсация с допълнителен отпуск подлежат 796часа извънреден труд (100дни). Дължимото обезщетение за неизползван допълнителен платен отпуск за 100 дни е в размер на 7866.50лв., колкото е била исквата претенция. Следва да се отбележи, че положеният от ищеца извънреден труд е много повече от този, който се компенсира с допълнителен отпуск/парично обезщетение за неизползван отпуск, поради законовото изискване допълнителният отпуск да е до 12 дни годишно. Затова е без значение дали със свидетелските показания се е установило полагането на 23 или на 24 дежурства на тримесечие.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционният съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По правилата на процеса на въззиваемата страна са дължими деловодни разноси за тази инстанция. Такива са претендирани и са доказани в размер на 1000.00 лева заплатено адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция. Според НМРАВ 1/2004г., чл.7, ал.2, т.2, при цена на иска 7866.50лв., минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 1086.65лв, което е по - малко от претендираното от въззиваемата страна. Предвид на това възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не следва да бъде уважавано.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 118/20.02.2024г. по гр.д. № 2490/2023г. на С.ския районен съд.

ОСЪЖДА ГДПБЗН – МВР, гр.С., ул. „ П.“, № да заплати на Д. Й. Ж. , ЕГН: *****, от гр. К., ул. „Ж.Д.“ сумата от 1000.00 лева

заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната фаза на производството.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБългария.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____